

i zwiększenia przydatności praktycznej. Niezbędna jest poprawa w zakresie przygotowania ilościowego kadry fachowców w zakresie planowania, projektowania i realizacji perspektywicznego programu mieszkaniowego;

— do działaczy rad narodowych i samorządu mieszkańców, by aktywną działalnością przyczyniali się do zmian zachodzących w gospodarce mieszkaniowej, czynili wszystko, by zapewnić ludności miast i wsi optymalne warunki zamieszkania;

— do działaczy spółdzielczości mieszkaniowej, od których w dużym stopniu zależy, by w odczuciu mieszkańców naszych miast i wsi ten wielki program stał się ich programem, by był sprawnie, oszczędnie i rozsądnie realizowany. Działacze spółdzielczości mieszkaniowej powinni opracować nowy model spółdzielni, uwzględniający wymagania powstającej sytuacji;

— do młodzieży, w której interesie przede wszystkim leży realizacja podjętego programu. To dla niej budujemy nowe mieszkania, nową Polskę, od młodzieży też w decydującej mierze zależy, jak szybko ją zbudujemy. Inicjatywy młodzieży powinny pomnożyć liczbę nowych mieszkań, skrócić termin ich wznoszenia, przyczynić się do pokonania wielu

trudności, jakie dziś towarzyszą rozwojowi budownictwa. Młodzież powinna stanąć w pierwszym szeregu realizatorów wielkiego programu mieszkaniowego;

— do wszystkich obywateli, jakoś bowiem i ilość budowanych mieszkań zależeć będzie od pracy całego społeczeństwa, od wysiłków nas wszystkich. Zarówno wielkość przyjętego programu mieszkaniowego, jak i czas jego realizacji wynika z oceny aktualnych możliwości gospodarczych kraju i poziomu tworzonego dochodu narodowego. Każda poprawa sytuacji gospodarczej i przyspieszenie ponad te przewidywania tempa rozwoju powinny powodować korektę obecnie ustalonych zadań w dziedzinie budownictwa mieszkaniowego. Dotychczasowe wyniki realizacji planu pięcioletniego, ofiarność klasy robotniczej i całego społeczeństwa pozwalają ufnie patrzeć w przyszłość.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest przekonany, że pomyślny rozwój gospodarczy kraju pozwoli skrócić przyjęty okres realizacji perspektywicznego programu mieszkaniowego oraz stale zwiększać zadania budownictwa mieszkaniowego.

Marszałek Sejmu: w z. A. Węblan
Wicemarszałek Sejmu

259

UCHWAŁA Nr 264 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 października 1972 r.

w sprawie podatku od funduszu płac.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 399) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Wprowadza się podatek od funduszu płac.

§ 2. Podatek od funduszu płac obowiązany są opłacać jednostki gospodarki uspołecznionej, z wyjątkiem jednostek i zakładów budżetowych, wypłacające wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy, całkowicie zwolnione od podatku od wynagrodzeń w przepisach o płacach mających zastosowanie po dniu 30 kwietnia 1972 r.

§ 3. Podstawą obliczenia podatku od funduszu płac jest suma wynagrodzeń określonych w § 2, objętych osobowym funduszem płac, wypłaconych w ciągu miesiąca.

§ 4. 1. Podatek od funduszu płac pobiera się według stopy procentowej równej procentowi, w jakim pozostawała w poszczególnych zakładach pracy suma podatku od wynagrodzeń pobranego od wynagrodzeń wypłaconych z osobowego funduszu płac do sumy tych wynagrodzeń:

- 1) w zakładach sezonowych za okres roku poprzedzającego rok, w którym nastąpiło zwolnienie wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń,
- 2) w pozostałych zakładach za okres sześciu miesięcy poprzedzających miesiąc, od którego poczynając nastąpiło zwolnienie wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń.

2. Wysokość stopy procentowej, o której mowa w ust. 1, ustala właściwy organ finansowy po zasięgnięciu opinii zakładu pracy.

3. Dla zakładów nowo powstałych stopę procentową ustala właściwy organ finansowy w wysokości przyjętej dla zakładów pracy tej samej branży o zbliżonej wielkości zatrudnienia.

§ 5. 1. Podatek od funduszu płac płatny jest w drodze przelewu na rachunek właściwego organu finansowego po dokonaniu ostatecznego obliczenia sumy wynagrodzeń objętych osobowym funduszem płac, nie później jednak niż do dnia sporządzenia sprawozdania finansowego za miesiąc, którego dotyczy wypłata.

2. Organem finansowym właściwym w sprawach podatku od funduszu płac jest organ finansowy stopnia powiatowego, w którego okręgu znajduje się jednostka gospodarki uspołecznionej obowiązana do opłacania tego podatku.

§ 6. Minister Finansów może zwolnić od podatku od funduszu płac za poszczególne lata organizacje społeczne korzystające z dotacji budżetowych, przy równoczesnym odpowiednim zmniejszeniu dotacji na dany rok.

§ 7. Minister Finansów może również zwolnić od podatku od funduszu płac przedsiębiorstwa inicjujące nowe zasady planowania i zarządzania, jeżeli zasady te obejmują obciążenie funduszu płac w innej formie.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.